

**36 704 Wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 en de
Algemene wet bestuursrecht in verband met
maatregelen om de asielketen te ontlasten en de
instroom van asielzoekers te verminderen
(Asielnoodmaatregelenwet)**

**Nr. 45 GEWIJZIGD AMENDEMENT VAN HET LID PIRI TER
VERVANGING VAN DAT GEDRUKT ONDER NR. 28
Ontvangen 25 juni 2025**

De ondergetekende stelt het volgende amendement voor:

I

In artikel I, onderdeel G, onder 2, wordt in het voorgestelde derde lid, onder a, na “echtgenoot” ingevoegd “, de partner die zodanig afhankelijk is van die vreemdeling, dat hij om die reden behoort tot diens gezin, en die het in het land van herkomst niet is toegestaan met die vreemdeling een huwelijk aan te gaan, ”.

II

Artikel VII wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel 1, onder a, vervalt “G, ”.
2. In onderdeel 1 wordt na onderdeel a een onderdeel ingevoegd, luidende:
aa. onderdeel G komt te luiden:

G

In artikel 29, derde lid, onder a, wordt na “echtgenoot” ingevoegd “, de partner die zodanig afhankelijk is van die vreemdeling, dat hij om die reden behoort tot diens gezin, en die het in het land van herkomst niet is toegestaan met die vreemdeling een huwelijk aan te gaan,”.

Toelichting

Dit amendement zorgt ervoor dat nareis ook mogelijk blijft voor (partners van) vreemdelingen die in hun land van herkomst niet konden huwen. Dat omvat ongehuwde partners van LHBTIQ+ personen.

Met het onderhavig wetsvoorstel wordt de mogelijkheid voor ongehuwde partners om te kunnen nareizen geschrapt, terwijl het nuttig effect van deze maatregel, volgens het Ministerie van Asiel en Migratie, beperkt is. In een aanzienlijk deel van de nareisaanvragen voor ongehuwde partners wordt de aanvraag namelijk

ingediend in combinatie met één of meer minderjarige kinderen. Dan heeft de andere ouder (de ongehuwde partner) alsnog via artikel 8 EVRM de mogelijkheid om gezinshereniging aan te vragen. Dit betekent een procedurele verschuiving naar de complexere en bewerkelijke procedure rond artikel 8 EVRM, terwijl het eindresultaat hetzelfde is (verblijf in Nederland).

Bovendien stelt de indiener dat de uitwerking van deze maatregel in de praktijk, specifiek voor LHBTIQ+ personen discriminatoir uit kan pakken. Zo valt te denken aan situaties van vreemdelingen voor wie het (feitelijk) onmogelijk is om in het land van herkomst te huwen. Het gaat dan bijvoorbeeld om landen waarin homoseksuele relaties niet alleen niet erkend worden, maar zelfs strafbaar zijn. De indiener stelt dat Nederland een voortrekkersrol moet blijven spelen als het gaat om de bescherming van de LHBTIQ+ personen, specifiek in zaken waarbij mensen worden vervolgd vanwege hun seksuele geaardheid.

Ten aanzien van het uitsluiten van relaties van hetzelfde geslacht heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens al eerder bepaald dat er geen sprake is van een objectief en gerechtvaardigd onderscheid als deze van hereniging worden uitgesloten.¹ Het uitsluiten van deze relaties is ook in strijd met de Gezinsherenigingsrichtlijn (overweging 5): “De lidstaten passen deze richtlijn toe zonder onderscheid te maken op grond van ras, huidskleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid.”

Piri

¹ ECHR, Pajić v Croatia, No 68453/13, 23 februari 2016, <http://bit.ly/3w6sqxO>.